

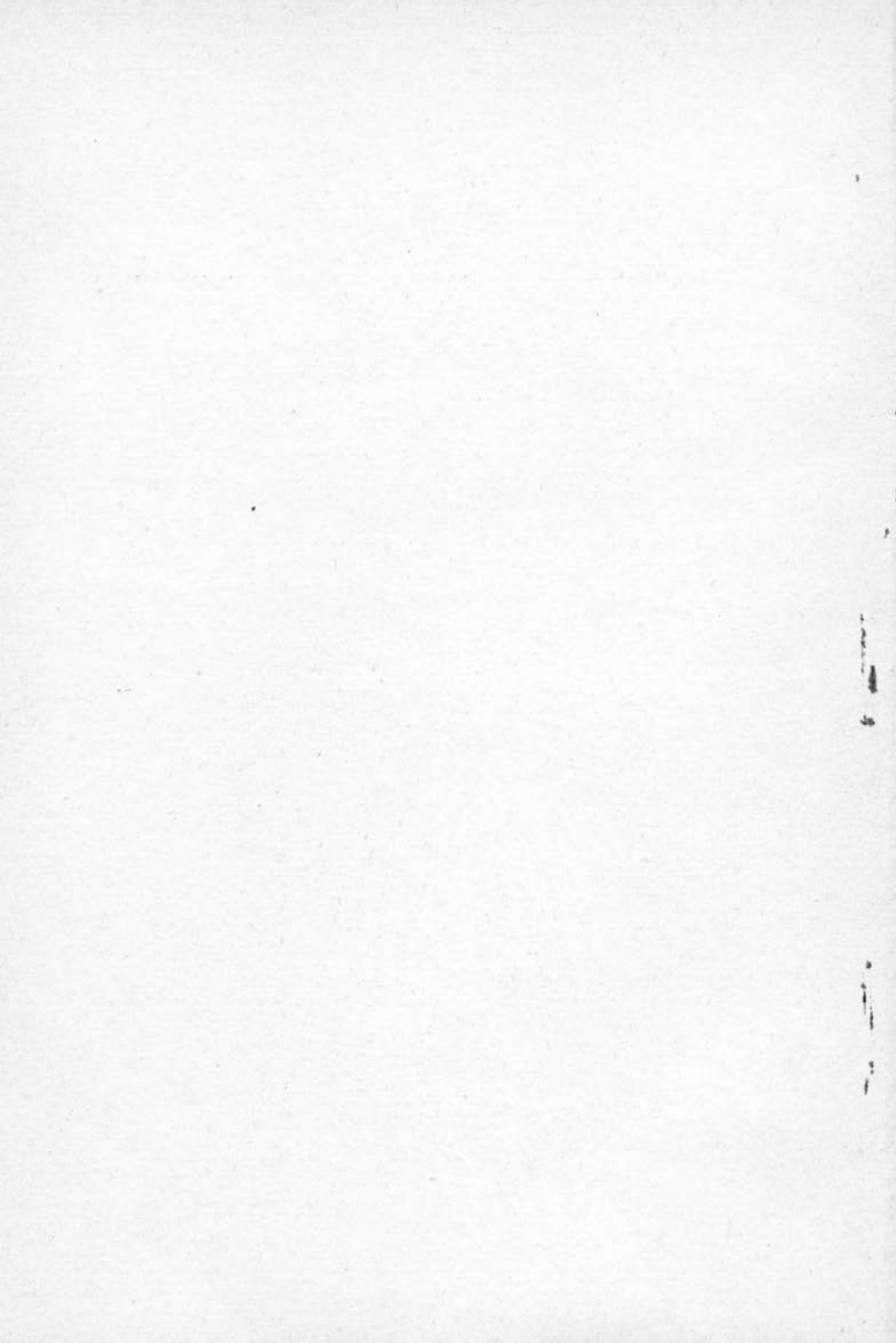
56225

No. 9237

Lučka

Leto 5.

1934/35

56225

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI. POSAMEZNA ŠTEVILKA 50 PAR

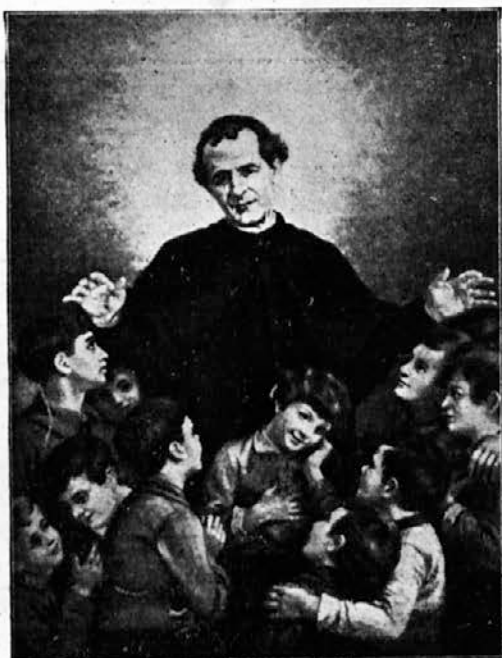
LUKRAZNEBA

V E R S K I • L I S T • Z A • M L A D I N O

LETO V.

1934/35. SEPTEMBER

ŠTEV. 1.

Sv. Janez Bosko blagoslavlja svoje ljubljene dečke.

4 56225

Pričujoča številka »Lučke« je posvečena velikemu apostolu mladine sv. Janezu Bosku.

P. Krizostom:

Ali ga poznate?

Ali ga poznate?

Imel je rad najmlajše brate.
Mlačke je krog sebe zbiral.
Bednim solze je otiral
Bosko naš svetnik.

Ali ga poznate?

Njegove čednosti bogate
žarno se na njem blestijo.
Ljubil nežno je Marijo
Bosko, naš svetnik.

Ali ga poznate?

Doma je iz dežele zlate.
Lep je v gloriji svetniški,
v halji biserni devški
Bosko, naš svetnik.

Ali ga poznate?

Kot tajna roža sredi trate
vabi k sebi nas ljubeče.
Pot nam kaže rajske sreče
Bosko, naš svetnik.

Rojstna hiša sv. Don Boska

Veliki prijatelj mladine je postal svetnik

Lučkarji in Lučkarice! Letošnji 1. april je prinsel tudi vam veliko veselje. Tega dne je bil proglašen v večnem mestu Rimu za svenika veliki prijatelj mladine blaženi Janez Bosko. Kakor ob vsaki taki priliki, so poskakovala tudi tokrat nebesa v svetem veselju in z njimi celotno krščanstvo, pekel pa je škripal v besni jezi z zobmi. Pred vsem pa se je razveselila tega novega svetnika mladina, ker je bil Bosko v življenju velik prijatelj otrok in je celo svoje življenje le otrokom posvetil. Zdaj pa je postal otrokom mogočen priprošnjik in ljubljeni oče.

Spodobi se torej, da tudi »Lučka«, ki je verski list za mladino, proslavi vsaj nekoliko tega velikega mladinskega svetnika; zato mu posveča 1. števil. petega letnika in ga iskreno prosi blagoslova in priprošnje.

Sv. Janez Bosko je bil rojen 16. avgusta 1815 v vasički Beki v Italiji. Ko je bil dve leti star je izgubil očeta. Vso skrb za otroka je prevzela tedaj mati Marjeta, ki je prav kmalu zaslučila, da je Bog njenega Janezka odločil za posebno poslanstvo. V tej slutnji so jo še bolj utrdile skrivnostne dečkovne sanje. Sanjal je, da stoji pred veliko množico otrok, ki tekajo po travniku, se igrajo, vpijejo in kolnejo. Bosko je pograbil palico in prišel tolči nesramne prekljinjavce. Tedaj se prikaže častitljiv starček, ogrnjen z belim plaščem in se ljubeznivo obrne k dečku:

»Bosko, ne s pretepanjem, pač pa z ljubeznijo in krotkostjo spreobračaj otroke! Pouči jih, kako grd je greh in kako lepa je čednost!«

Bosko se jokaje izgovarja:

»Ubog neveden otrok sem in nisem tega zmožen.«

Mali Bosko sanja.

»Ne boj se.« ga tolaži starček, »s pokorščino in znanjem boš vse premagal.«

»Pa kje bom dobil podpore? Moja mati je uboga, ničesar nima. Kako naj dosežem potrebnega znanja?«

»Dal ti bom učiteljico. Poslušaj jo in postal boš moder.«

Pri teh besedah se prikaže lepa gospa. Množica otrok se spremeni v divje živali. S strahom gleda deček čudni prizor. Gospa mu pa reče:

»Glej, tu je tvoje polje, tu deluj! Bodi ponižen, moder in kreposten! Kar vidiš pri teh živalih, to stori s svojimi dečki!«

Bosko se ozre in vidi, da so se divje zveri spremenile v krotka jagnjeta, ki veselo skačejo okrog lepe Gospe.

Bosko prične jokati in prosi Gospo, naj bi mu razložila, kaj pomeni ta sprememba. Gospa mu položi roko na glavo in mu odvrne: »Ob svojem času boš vse razumel.«

Tedaj se je sv. Bosko zbudil.

Te sanje so se vtisnile devetletnemu dečku neizbrisno v spomin. Skrivnostna moč ga je vlekla k otrokom in vsak čas se mu je zdelo, da sliši glas: »Uči jih, kako grd je greh in kako lepa je krepost.« In tako je tudi storil. Devetletni Bosko je postal apostol. Skušal je privabiti čim več otrok v svojo bližino.

Večkrat je hodil z materjo v mesto, kjer je natančno opazoval glumače. S svojo bistrumnostjo in spretnostjo se je naučil raznih iger; hodil je po vrvi, se vrtel v zraku, jedel denar,

ki so ga navzoči čez nekaj časa našli v svojih žepih, vlekel novce iz nosa in iz ust svojih gledalcev in še mnogo drugega. Ob nedeljah popoldne je razkazoval svoje umetnosti strmečim vaškim otrokom. Zdaj pa zdaj je prenehal, z igro. Stopil je na klop in povedal, kar je slišal dopoldne v cerkvi; nato je zapel pobožno pesem in njegovemu srebrno čistemu glasu so se pridružili glasov-

»Stopil je na klop ...«

vi vseh navzočih. Nato je nadaljeval s svojimi igrami in otroci so se mu iz srca smejali. Toda sredi kipečega veselja se je hipoma zresnil, pričel moliti ali govoriti o Kristusu, Mariji, o nebesih ali peklu. Med dečki so bili nekateri tudi taki, ki so bili navdušeni za Boskove umetnosti, molitev in pridiga pa jim nista dišali. Bosko jih je hotel takoj izključiti od svojih predstav, toda le-ti so ga preprosili, da so smeli še ostati, potem ko so mu obljubili, da bodo radi poslušali božjo besedo in z njim molili.

Kajne, dragi moji prijatelji, kako sveta služba božja in ako velika apostolska gorečnost je bila to sredi zabavne igre. Bosko je hotel rešiti duše. To hrepenje po dušah mu je dajalo neprestano novih moči, da ni opešal kljub velikanskim zaprekam, težavam, trpljenju in pomanjkanju, na strmi poti do najsvejšega poklica. Hotel je postati duhovnik za vsako ceno. Ko je končno po mnogih letih težkega bojevanja svoj cilj tudi dosegel, se je s celim srcem zavzel za uboge zapuščene otroke in je ustanovil zanje kongregacijo salezijancev, ki je zdaj po celem svetu razširjena. Tako je izpolnil besede, ki jih je kot deček govoril svoji materi: »Ko postanem duhovnik, bom vse svoje življenje posvetil otrokom, ki me ne bodo videli nikdar resnega in mrzlega, ampak sam jih bom vedno prvi nagovoril.«

»Sredi med veselimi igrami jih je spovedoval ...«

Boskovo veliko delo

Bilo je 8. decembra 1841., ko je Bosku poslala božja previdnost prvega učenca. Bosko se je v zakristiji ravno opravljal v mašno oblačilo, ko je zaslišal pri zakristijskih vratih velik šunder. Cerkvenik je zmerjal in pretepal šestnajstletnega fanta

in ga tiral iz zakristije, češ da raztrgani poba niti ministrirati ne zna. Sv. Bosko pa je poklical ubogega mladeniča k sebi in ga poprašal po imenu in starših. Kmalu je zvedel, da je deček sirota in da nima pojma o verskih stvareh. Naročil mu je, naj se po sv. maši vrne v zakristijo. Svetnik se je po presv. daritvi dolgo z dečkom pogovarjal, ga ljubeznivo bodril, mu podaril lepo svetinjico in ga povabil, naj prihodnjo nedeljo zopet pride. Fant je zares prišel in pripeljal s seboj majhno četo svojih tovarišev. Tako je šlo od nedelje do nedelje. Število učencev je rastlo zelo hitro. Pridružili so se tudi dobro vzgojeni in plemeniti dečki in z njimi je prišlo v te sestanke veselo in prijetno razpoloženje. Čitali so nabožne knjige, peli svete pesmi, Bosko je raz-

Sv. Bosko sredi dečkov v oratoriju.

lagal katekizem in vselej povedal kak lep zgled ali kako poučno zgodnico. H koncu je razdelil svetnik med dečke razna darila. Te sestanke so imenovali **oratorije**. — Sv. Bosko pa se je zavzel za svoje mladeniče tudi na ta način, da jim je preskrbel dobre službe. Ob nedeljah se je z njimi igral in delal z njimi izlete. Sredi med veselimi igrami jih je spovedoval in blagoslovljal. S časoma je postalo zbirališče radi naraščajočega števila dečkov premajhno.

Pričeli so se seliti od enega kraja do drugega. Koliko skrbi in težav je imel ubogi Bosko. Če skače po travniku 400 dečkov, se to ne godi brez trušča. Mnogi so se nad tem vpitjem pohujševali, drugi so smatrali svetnikovo početje za državno nevarno in so dosegli, da je prišlo pod policijsko nadzorstvo. Bili so tudi

taki, ki so smatrali Boska za norca in so menili, da bi ga bilo treba zapreti. Kljub vsem tem zaprekam svenik ni obupal. Trdno je zaupal v božjo Previdnost.

Sam je s svojimi dečki postavil prvi zavod, ki je bil sicer skrajno siromašen, vendar je mogel sprejeti 600 gojencev pod streho. Mati Margareta pa je gospodinjala. V začetku so prihajali dečki v oratorij le čez dan, pozneje so imeli tam celotno oskrbo s prenočiščem vred.

Veliko delo je rastlo vedno hitreje. Izvrstna Boskova vzgoja je rodila sijajne sadove. Bosko si je pridobival vedno večje število prijateljev in dobrotnikov. Začel je ustanavljati s svojimi pomočniki **delavnice**, v katerih so se učili njegovi dečki raznih obrti, **osnovne šole** in za bolj nadarjene tudi **gimnazije**.

Bosko je potreboval mnogo pomočnikov in je moral skrbeti, da to veliko delo po njegovi smrti ne bo razpadlo. Zato je ustanovil l. 1859. **salezijansko družbo**.

V začetku je skrbel Bosko le za dečke. Ko pa je spoznal, da potrebujejo deklice prav tako skrbne odgoje, ki naj jih varuje pred grehom, je ustanovil tudi **družbo hčera Marije Pomočnice**, ki skrbe za deklice.

Vse to in še mnogo, mnogo drugega je izvršil sv. Bosko, čeprav je bil celo življenje bolehen in je imel vse polno ovir. Ko je izdihnil 31. januarja 1888 svojo sveto dušo, je rekel papež Leon XIII.: **»Don Bosko je svetnik.«** Bog je poveljčal svojega zvestega služabnika s čudeži, tako da ga je papež Pij XI. prištel 2. junija 1929 med blažene. Njegovo delo pa je razširjeno po vsem svetu in vrši nedopovedljivo mnogo dobrega v slavo božjo in v zveličanje mladine.

Lučkarji in Lučkarice! Don Bosko je bil že kot majhen deček apostol Gospodov in velik svetnik in celo življenje si je prizadeval, da bi vzgojil iz otrok svetnike. Tudi naša »Lučka« ima isti vzvišeni namen. Po **»Jezusovih dnevih«** vas hoče pripekljati do svetništva. Kadar se vam zdi izpolnjevanje **»Jezusovih dni«** težko, pa se ozrite na sv. Boska, ki je iz ljubezni do Jezusa vse še tako velike ovire na poti do cilja premagal.

Iz celega srca vzkliknite:

**»Sv. Janez Bosko,
tudi mi hočemo postati svetniki.
Blagoslovi našo voljo
s svojim sladkim blagoslovom!**

Boskovo zaupanje v Marijo

Sv. Janeza Boska moremo prištevati k najbolj vnetim Marijinim častivcem vseh stoletij. To nam izpričuje celo preprosto ljudstvo, ki imenuje Marijino sliko v cerkvi Marije Pomočnice v Turinu do današnjega dne »Don Boskova Marija«. V svoji nežni ljubezni do Matere božje je imenoval Bosko vse veliko in lepo tu na zemlji delo Marije Pomočnice kristjanov. Svojim dečkom je vedno znova zabičaval, naj gradijo svoje življenje na dveh najtrdnjših temeljih prave svetosti, ki sta Jezus v presvetem Rešnjem Telesu in prečista božja Mati.

Sv. Bosko govori o Mariji.

Kako je Marija sv. Bosku vračala ljubezen z ljubeznijo je med mnogimi dogodki naslednji prav lep dokaz.

Leta 1864. je poklical Don Bosko inženerja in mu ukazal, naj izdela načrt, za zidavo novega Marijinega svetišča. Ko je prejel dovoljenje za zidavo, je poklical duhovnika Savia in mu zapovedal, naj poišče delavce.

»Toda, Don Bosko, tu gre za cerkev, za veliko cerkev! Kje bomo vzeli denar? Blagajna je prazna. Niti toliko ni v njej, da bi mogel odposlati pisma.«

»Pustimo to božji Previdnosti. Začni izkopavati!«

Savio je izvršil povelje in poklical delavce. Bližal se je dan plačila in Don Bosko bi moral plačati 1000 lir. Premišljeval je, kam bi se obrnil, obenem pa je prosil Marijo, naj mu pomaga.

Tisti dan ga pokliče bogata gospa, ki je bila že tri mesece priklenjena na posteljo in življenje ji je pričelo ugašati.

Sv. Bosko ji nasvetuje, naj opravi devetdnevnic v čast Mariji Pomočnici Kristjanov.

Zadnji dan devetdnevnice bi moral svetnik plačati delavce. Ker ni imel ničesar, je šel k bogati bolnici. Našel jo je popolnoma zdravo. Gospa se je od veselja jokala in vsa hvaležna vzkliknila: »Don Bosko, zdrava sem. Tu je zavitek za vas. To je prvi dar in ne bo zadnji.«

Ko pride svetnik domov, pogleda zavitek. Bilo je 1000 lir, torej točno toliko, kolikor je potreboval za delavce.

To je bil prvi čudež, s katerim je Marija pokazala sv. Janezu Bosku, da ga bo podpirala pri njegovem svetem delu. Od tedaj so bili podobni dogodki v življenju sv. Boska nekaj navadnega.

Marija svojih častivcev nikoli ne zapusti.

P. Krizostom:

Bosko, zaščitnik nam bodi!

Ves si odet
v svetniških sijaj.
V tvojih očeh
detinski je raj.

Bodi nam luč
v nevarnih nočeh,
sončni sijaj
v teh žalostnih dneh.

Blage roke
nad nas razprostri.
Prosi za nas!
Iz stisk nas otmi.

Bosko, tvoj žar
naj nas spremlja povsodi.
Bosko,
zaščitnik nam bodi!

Ropar

Nekoč se je vračal sv. Janez Bosko skozi temen gozd proti svoji rojstni vasi Beki. Hipoma plane nadenj ropar, mu nastavi nož na prsi in vzklikne: »Denar ali življenje!«

Svetnik pa se ni preveč ustrašil in je odvrnil: »Denar? Samo par soldov imam v žepu. Življenje? Življenje pa je v božjih rokah.«

»Molči«, zareži vanj ropar. »Le eno besedico — pa bo po tebi.«

Don Bosko je sédel na kamen, tolovaj pa je pokleknil ...

Tedaj pa se je zgodilo nekaj posebnega. Sv. Bosko je spoznal v svojem napadalcu jetnika, kateremu je izkazal mnogo dobrot v turinjski ječi.

Ko mladenič zasliši ime Don Bosko, mu zdrkne iz roke nož, oblije ga rdečica in osramočen pade na kolena: »Don Bosko, odpustite!«

»Da, da. Jaz ti odpustim — toda kaj bo rekel Bog?«

»Kako sem nesrečen. Pred nekaj dnevi so me izpustili iz ječe. Šel sem domov, toda nihče me ni maral sprejeti. Kaj naj storim? Že dva dni nisem ničesar vžil. V skrajni stiski ...«

»Si napadel Don Boska.«

Ropar se je zjokal znova in vzkliknil: »Nesrečen tolovaj sem, ki ne bom našel nikjer miru.«

»Ali hočeš miru?« ga vpraša Bosko. »Ali ga hočeš takoj? Gotovo se še spominjaš, kolikokrat sem ti ga dal v ječi. Tudi zdaj ti ga hočem dati. Poklekni!«

Don Bosko je sédel na kamen, tolovaj pa je pokleknil in se skesano spovedal.

Od tedaj dalje je postal ta mladenič z Boskovo pomočjo pošten človek.

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Naš ljubi Uhač bo tudi letos nadaljeval z opisovanjem svojih čudovitih doživljajev in nam dokazoval svojo izredno bistroumnost. Dal nam bo pa pri tem tudi marsikateri koristen nauk.

Gotovo se še spomnite, kako nam je pripovedoval v zadnji številki lanskega letnika o znamenitem izletu k razvalinam starega samostana. Na štirinajstih oslih so romali tja odrasli in otroci. Med tem, ko so si izletniki ogledovali razvaline, so se živali mirno pasle na sončnem travniku. Pa so se pojavili nenadoma razbojniki in odvedli s seboj trinajst oslov, torej vse razen Uhača, ki se je tedaj mudil v senci pod napol razpadlim obokom in od tam mogel videti, kaj se godi.

Ko so se izletniki vrnili, niso našli razen Uhača nobenega osla. Iz Uhačevega obnašanja — branil je izletnikom dohod do oboka — so začeli sklepati na roparje. Ko so prišli domov, so povedali trije očetje babici, ki je bila Uhačeva gospodinja, vse natančno, kaj mislijo o roparjih. Nato so dali zapreči voz in so se odpeljali v bližnje mesto, da naznanijo rop orožnikom. Čez dve uri so se vrnili s šestimi orožniki in njihovim poveljnikom. Uhačeva bistroumnost je tako zelo zaslovela, da so tudi orožniki stvar o roparjih takoj verjeli.

Naj Uhač zdaj sam nadaljuje svoje pripovedovanje!

11. Pod zemljo.

Babica je povabila orožnike na večerjo; le-ti so povabilo navdušeno sprejeli.

Večerja ni dolgo trajala; orožnikom se je mudilo, ker so hoteli poiskati roparje še pred nočjo. Prosili so staro mamo, ako smejo vzeti mene s seboj.

»Prepričan sem, gospa«, je rekel njihov poveljnik, »da nam bo mnogo koristil. Sivček ni navaden osel; napravil je že vse imenitnejše reči kakor jih danes od njega pričakujemo.«

»Kar vzemite ga, gospodje, če se vam zdi potreben«, je odgovorila babica, »samo to vas prosim, da ga nikar preveč ne utrudite. Uboga žival je danes dopoldne že prehodila to pot in nazaj grede nosila kar štiri moje vnuke.«

»Zastran tega ste pa lahko čisto mirni gospa; zagotavljam vas, da bomo ravnali ž njim kar najlepše.«

Dali so mi večerjo: mero ovsa, naročje solate, korenja in druge zelenjave; najedel sem se in napil, bil sem pripravljen.

Ko so prišli pome, sem se precej spočetka postavil na čelo in odrinili smo. Orožniki niso bili nič užaljeni, da jim osel kaže pot, ker bili so dobri ljudje. Vso pot so zelo skrbeli zame; če so mislili, da sem utrujen, so zadrževali konje v koraku, pa tudi pri vsakem potoku so se ustavili, da sem se lahko napil.

Ko smo prišli do razvalin, se je dan že nagibal. Poveljnik je ukazal, naj se ravna po meni in ostanejo vsi skupaj. Ker bi jih pa konji utegnili ovirati, so jih rajši pustili v sosednji vasi. Peljal sem torej orožnike kar naravnost proti oboku, kjer sem bil videl, da so iz trnja prilezli roparji. Ni mi pa bilo všeč, da so orožniki stali prav pri vhodu. Da bi jih odstranil, sem šel nekaj korakov nazaj proti zidu in šli so za menoj. Ko so bili tako vsi dosti proč, sem se vrnil zopet k trnju in orožnike odrinil, ako so mi hoteli slediti. Razumeli so me in se poskrili ob zidu.

Stopil sem torej prav do vhoda v podzemlje in jel rigati, kolikor so mi dala pljuča. Svoj namen sem kaj hitro dosegel. Vsi moji tovariši, zaprti v kletih, so mi odgovorili več ali manj glasno. Stopil sem korak proti orožnikom, ki so dobro uganili, kaj nameravam pa se takoj zopet vrnil proti vhodu v podzemlje. Zopet sem zarigal; to pot pa mi ni nihče odgovoril. Takoj sem si mislil, da so roparji mojim dragim tovarišem navezali kamne na rep, da ne bi več rigali in jih s tem izdali. Vsi namreč gotovo veste, da moramo osli z repom mahati, ako hočemo rigati; moji tovariši pa niso mogli rigati, ker jim je kamen vlekel rep navzdol, zato so umolknili.

Še vedno sem stal dva koraka od vhoda; tedaj pa je neki človek pomolil glavo skozi trnje, se oprezno ozrl naokrog in videč samo mene rekel: »Oho, ti si tisti navihanelec, ki se nam je dopoldne skril! Kar lepo z menoj, kričač, tvoji tovariši te že težko čakajo.«

Ko pa me je hotel prijeti, sem se mu umaknil za dva koraka; stopil je za menoj, jaz pa sem se mu zopet izognil. To sem delal toliko časa, da sem roparja pripeljal do vogala, za katerim so bili skriti orožniki. Še preden je ropar utegnil krikniti, so se vrgli nanj, mu zamašili usta, ga zvezali in zleknili

po tleh. Jaz pa sem se vrnil do vhoda in znova začel rigati, ker sem vedel, da bo še kdo prišel pogledat, kaj je z njihovim tovarišem. In res, kmalu se je zopet trnje razmaknilo in prikazala se je druga glava, ki se je prav tako oprezno ozrla naokoli.

Ker me pa ropar ni dosegel, je začel tiščati za menoj kakor prvi. Jaz pa sem se umikal kakor prvič in ga izročil orožnikom, še preden se je zavedel, kaj se pravzaprav godi. Jaz pa sem zopet začel z riganjem, dokler niso ujeli šest roparjev. Potem pa sem se zastonj napenjal; vse moje riganje ni nikogar več privabilo. Najbrž so roparji zaslutili nastavljeno past, ker se noben ropar ni vrnil, zato se niso upali več ven. Medtem se je stemnilo in se ni skoraj nič več videlo. Poveljnik orožnikov je enega svojih ljudi poslal po pomoč, da bi z večjo četo naskočil roparje v kletih, ujetih šest pa je dal zvezane na vozu odpeljati v mesto. Preostali orožniki so se ločili v dve skupini, da bi stražili izhode iz samostana. Meni pa so pustili, da delam kar hočem in vsi so me božali in me na vse pretege hvalili, kako modro da sem ravnal.

»Če bi osel ne bil, bi zaslužil križec«, je rekel eden.

»Saj ga ima že na hrbtu«, je dostavil drugi.

»Molči, čvekač!« ga posvari tretji. »Sam dobro veš, da imajo osli na hrbtu križ zaradi velike časti, ker je eden izmed njih nosil samega Odrešenika.«

»No, saj sem rekel, da že ima častni križec.«

»Pst! Sivček špiči ušesa«, zašepeta poveljnik.

Res sem začul od oboka sem nekak nenavaden šum. Ni bilo topot korakov, prej bi rekel da slišim nekakšno pokljanje in pridušene krike. Tudi orožniki so slišali isto, a niso uganili, kaj bi bilo. Končno pa puhne skozi več lin in nizkih oken samostana gost dim in za njim se pokažejo plameni; še nekaj hipov, pa je vse v ognju.

»Zažgali so kleti, da bi se izmuznili pri vhodih«, reče poveljnik.

»Treba bo iti gasit«, pripomni eden izmed orožnikov.

»Kaj še! Še toliko bolj moramo paziti na izhode. Če se kak ropar pokaže, kar streljajte!«

Poveljnik je uganil. Roparji so spoznali, da so jih izvohali in da so jim šest tovarišev že ujeli. Zažgali so torej, ker so upali, da bodo orožniki hiteli gasit, oni se bodo pa tačas lahko izmuznili in užete tovariše oprostili. In res smo kmalu zagledali,

kako je šest roparjev z glavarjem na čelu planilo skozi trnje, ki je dobro zakrivalo izhod. Stražili so tu samo trije orožniki in ti so takoj ustrelili, še preden so se roparji utegnili braniti. Dva sta takoj obležala, tretjemu pa je padla pištola iz rok, ker je dobil strel v roko. Priskočili so še drugi orožniki na pomoč in kmalu vse roparje z glavarjem vred razorožili in zvezali.

Med bitko je ogenj sam od sebe ugasnil. Pogorelo pa tudi ni drugega, kot nekaj trnja in grmovja. Poveljnik pa kljub temu ni hotel takoj v kleti, ampak je rajši čakal, da pride pomoč, po katero je poslal. Bilo je že pozno v noč, ko je prišlo novih šest orožnikov in voz, ki naj bi nanj položili ujetnike.

Med tem ko so jetnike spravljali na voz, sem pa jaz šel s poveljnikom in osmimi orožniki po klancu v kleti. Hodili smo pod dolгим obokom in stopali vedno bolj navzdol, dokler nismo prišli do kleti, kjer so prebivali roparji. Eno klet so imeli za hlev. Tu smo našli moje tovariše, ki so jih roparji dopoldne ukradli; vsi so imeli kamne na repih. Ko so jim te uteži odstranili, so začeli osli vsi naenkrat rigati. V kletih je njihova pesem tako strahovito donela in odmevala, da bi moral oglušeti.

»Tiho, osli!« zavpije neki orožnik, »ali pa vam takoj spet navežemo vaše obeske!«

»Eh, pusti jim to veselje«, ga zavrne tovariš. »Saj vidiš, da Sivčku slavo pojo.«

Šli smo dalje. Neka klet je bila polna nakradenega blaga. V drugi pa so imeli zaprte jetnike, ki so bili njihovi sužnji; nekateri so kuhali, drugi stregli in snažili kleti, ostali zopet šivali obleko in obutev. Nekateri teh nesrečnežev so tu živeli že po dve leti. Po dva in dva sta bila zvezana z verigo in vsi so na rokah in nogah imeli zvončke, da so jih roparji vedno slišali, kam gredo. Po dva roparja sta jih neprestano stražila. Nikoli niso pustili v isti kleti več ko po dva jetnika skupaj. Samo tisti, ki so šivali obleko, so bili vsi v eni kleti, a konci njihovih verig so bili med delom vedno priklenjeni na obroče v zidu.

Pozneje sem izvedel, da so ti nesrečneži bili potniki in obiskovavci razvalin, ki so izginili tekom zadnjih dveh let. Vseh je bilo štirinajst; pravili so, da so jim tri tovariše roparji ubili pred njihovimi očmi: dva, ker sta bila bolna, enega pa, ker ni hotel delati.

Orožniki so te reveže osvobodili, gnali osle v grad, odnesli ranjence v bolnico, roparje pa peljali v ječo. Roparskega glavarja so pozneje obsodili na smrt, a vse druge pa v ječo za dolgo vrsto let. Mene pa so vsi občudovali. Kadar so me na cesti videli, so si ljudje govorili:

»To je Sivček, tisti slavni Sivček, ki je več vreden ko vsi osli v deželi.«

(Dalje prih.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Foto Ačko.

Ali poznate te tri junake? To so **Janez, Franci in Jože Rus**, trije najbolj vneti apostoli »Lučke« iz Ljubljane. Mesečno prodajo po 100 izvodov. Pa nočejo za to nobenega plačila, ker delajo vse iz ljubezni do Jezusa. Zavedajo se namreč, da je »Lučka« Jezusov listič, ki vodi otroke po poti svetosti k božjemu Srcu.

KOŽAR FRANCKI V SPOMIN.

Zvonovi so žalostno peli 30. maja zvečer, ko smo izgubili svojo sestro **Francko Kožar**. Francka je bila goreča Marijina častilka, saj je cel mesec maj častila Marijo. Bila je članica Marijinega vrta. Ob sklepu šmarnic je Marija Francko poklicala k sebi. Francka je postala žrtev strele. Tisti dan je parkrat krepko zagrmelo in strela si je izbrala za svojo žrtev Francko. Ko bi videli njen prekrasni Marijin oltarček, bi kar ostrmeli. Komaj se je njena mama malo potolažila ob izgubi Francikini,

ji je smrt ugrabila sina Franceta, ki je bil star 20 let. Umrl je za jetiko. Zelo žalostno je to, ko smrt izbira le mlade žrtve.

Mamici in sestrici (oče je že mrtev) pa iskreno sožalje ob izgubi Francke in Franceta. — Še križ nam sveti govori, da vid'no se nad zvezdami.

V spomin

Ivanka Ponikvar.

Prečastiti gospod urednik!

Vaš listič »Lučka« mi zelo ugaja. Tudi v Kostanjevici imamo prijatelje »Lučke«, ki vsakega razveseli, ker je tako zanimiva. »Lučka z neba« nam bo pokazala pot, po kateri naj hodimo. List mi zelo ugaja. Tudi drugim součenkam in součencem je zelo všeč. Prosim, ako bi blagovolili priobčiti to pesmico in prosim, če bi našel moj listič prostor v Vašem lepem koticu.

Prisrčno Vas pozdravlja

Marija Vidmar.

PRI MARIJI.

Čuj nad nami, blaga Mati;
srca naša sprejmi v dar,
ki svetu si hotela Sina dati.
Ne zapusti nas nikdar!

Krog Tebe, nebeška Kraljica,
se zbiramo Tvoji otroci.
Saj vedno si naša vodnica,
sveta Gospa in Devica.

Saj Ti obljubimo, da Jezusa
imeli radi bomo iz srca.
Želim, da k njemu prišli bi veseli,
in združeni mu hvalo peli.

Marija Vidmar.

Za frančiškanske misijone iz Maribora:

Homan Boženka 14, Čeh Sonja 6.50, Ločičnik Zdenka 8.25, Rosina Neda 11, Povalej Tatjana 6, Lukeš Helena 8.25, Mučič Ljubica 4.50, Ilvar Vekoslava 2, Petelin Pavlina 1.50, Kiffmann Amalija 5, Felber Ilse 9.50, Mach Valter 0.50, Neger K. 2.50, Neger L. 3.25, Golob 0.50, Magdič 1.50, Boc 2, Fluks 0.50, Juhart V. 1.50, Čerin 1.75, Glaser Alenka 5, Vidovič A. 1.50, Jemec Franček 2, M. P. 8, Schönbaum 10, Trampuž M. 0.50, Schawitsch K. 1, Terčič J. 0.25, Zupančič 1, Labotar 1, Paradžnik 3, Pajnik 1, Urnaut 0.50, Malburg Peter 1.50, Ferk 1, Kores H. 0.50, Stanzer 0.50, Hriberšek 0.50, Nimerrichter 1, Neimenovana 2.50, Neimenovana 1.75, Schönbaum Egon in Ivo za odkup zamorčka 20. Skupaj 151.50 Din. — Bog povrni!

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)

JEZUSOVI DNEVI

MESEC

[illegible]

NAVODILO

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanja z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil.

Vse za Jezusa!

Ime:

Kraj: **Razred:**